Я заліз у тугу, як в тогу чи в робу.

Моя ніч — ніби голка в горлі вічна.
Я собі підчепив тут одну хворобу.
Нею можна пишатись. Вона психічна.

Ця психічна хвороба, тобто кохання,
всі ознаки її описав Авіценна:
не дає зітхнути синдром махання
і потреба здохнути здоровенна.

Я нормально писав непогані вірші,
міркував про найтоншу тканину прози,
а тепер мої рими щоразу гірші
і до "прози" римуються в мене "сльози".

І лежу, мов мішок, я. Чорнію, худну
без повітря, світла, тепла, привіту.
Я розклав оцю журбу многотрудну
на півкулях мозку, мов карту світу.

Помолися ж за мене в кватирку Божу —
ліпше всохнути, впитись, нажити грижу.
Я з розпуки тут ошаліти можу —
вену вріжу, скажімо, чи всіх заріжу.

Любий друже, приїдь, порятуй і вибав!
Привези мені морфій, тютюн і тишу.
Я конаю тут, як остання риба.
А про інше все ще тобі напишу.